

γενεῖς καὶ χαρίεντας τοὺς τρόπους. ἡ δὲ μελέτη εὐπαιδεύτους. Ἀληθῶς, ὡς λέγει ὁ Ἰσοκράτης «τῆς παιδείας ἡ μὲν ρίζα εἶναι ἵπικράδ ὁ δὲ καρπὸς γλυκύς.»

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ.

(Ἐκ τοῦ γερμανικοῦ.)

(Συνέχεια· ἴδε παρελθόν φύλλον.)

ΚΕΦΑΛ. Η'.

Μετ' ὀλίγον καιρὸν ὁ πόλεμος πάλιν ἐξεργάγη ὑπὸ τῶν Αὐστριακῶν πρὸς ἀνάγκησιν τῆς ἀπολεσθείσης ἐπαρχίας· οὗτος καλεῖται ἐν τῇ ἱστορίᾳ ὁ *δεύτερος Σιλεσιανὸς πόλεμος*.

Κατὰ τὰς ἀρχὰς ἀκόμη τῆς ἐνάρξεως τῶν ἐχθροπραξιῶν, ὁ Γεώργιος ἠτύχησε νὰ ἀνακαλύψῃ κρύφιον τὴν κίνημα τοῦ ἐχθροῦ καὶ οὕτως ἔσωσε τὸν Πρωσσικὸν στρατὸν ἀπὸ αἰφνιδίαν προσβολὴν καὶ ἤτταν. Διὰ δὲ τὴν ἀνδρείαν καὶ ἀγρυπνίαν τοῦ προεδιόσθη εἰς λοχαγόν.

Ἡ ὁδὸς τοῦ πολέμου μετὰ τινὰ καιρὸν μετεφέρθη ἀπὸ τῆς Σιλεσίας εἰς τὴν Σαξωνίαν. διότι ὁ βασιλεὺς τῆς Σαξωνίας εἶχε συμμαχήσει μὲ τὴν Αὐστριακὴν αὐτοκράτειραν Μαρίαν Θηρεσίαν. Ὁ Πρωσσικὸς στρατὸς ὑπὸ τὴν διοίκησιν τοῦ Πρίγκηπος Λεοπόλδου τῆς Δεσσαυίας συνεπλάκη πρὸς τοὺς Σάξωνας, παρὰ τὸ Κέσσελдорφ, κατὰ τὸ ἔτος 1745, ὅπου ἐγένετο ἡ σφοδρότατη καὶ μᾶλλον αἱματηρὰ μάχη ὁλοκλήρου τοῦ πολέμου τούτου.

Οἱ Σάξωνες κατεῖχον τὴν κώμην τοῦ Κέσσελдорφ, καὶ οἱ Πρῶσσοι ἐμάχοντο νὰ κυριεύσωσι τὴν κώμην ταύτην· ἡ δὲ πάλιν ἦτο μακρά. Ὁ Γεώργιος, ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ λόχου του, ἦτο ἐν τῇ πρώτῃ φάλαγγι, ἐπληρώθη εἰς τὸν ἀριστερὸν βραχίονα, ἀλλὰ δὲν ἔδωκε προσοχὴν. Οἱ Πρῶσσοι ἀπέκρουσαν τὰς προσβολὰς τῶν Σαξῶνων δραγῶνων, ἀλλὰ τέλος τὸ φθοροποιὸν πῦρ τοῦ ἐχθρικοῦ πυροβολικοῦ ἤρχισε νὰ τοὺς κάμνῃ νὰ διατάζουν.

«Ἐμπρός, παιδιά!» ἀνέκραξεν ὁ Γεώργιος σείων τὸ ἔφος του, «μὴ ἀποθαρρύνεσθε! Τὰ πάντα δυνατὰ παρὰ τῷ Θεῷ!» Καὶ οἱ στρατιῶταί του ἐνθουσιασθέντες ἐκραύγασαν. «Τὰ πάντα δυνατὰ παρὰ τῷ Θεῷ» καὶ ἐρρίφθησαν λυσσώδως κατὰ τοῦ ἐχθροῦ. Πάντες ὑπεχώρησαν ἔμπροσθεν τῆς ἀνικητοῦ ὁρμῆς των, ἐξεπόρθησαν τὰ πυροβολοστάσια, καὶ ὁ Γεώργιος ἦτο ὁ πρῶτος Πρῶσσος ὀπλίτης ὅστις εἰσῆλθεν εἰς τὰς ὁδοὺς τοῦ Κέσσελдорφ, ἀκολουθοῦμενος ὑπὸ τῶν ζήτωκραυγούντων στρατιωτῶν του.

Ἀλλὰ δὲν εἶχε τελειώσει τὸ πρᾶγμα. Ὑπῆρχον τάγματά τινα Σαξωνικοῦ πεζικοῦ ἐπὶ τῶν κρημνῶν ἄνωθεν τοῦ Κέσσελдорφ, καὶ ὁ Πρίγκιψ Μαυρίκιος

τῆς Δεσσαυίας, υἱὸς τοῦ γηραιοῦ Στρατάρχου, ἀπεφάσισε μετὰ νεανικῆς τόλμης νὰ ἐκπορθήσῃ τὰ ὑψώματα ἐκεῖνα. Ἠγοούμενος ὀλίγων στρατιωτῶν, κατέρωθσε νὰ ἀναβῇ τοὺς βράχους. Ὁ Γεώργιος ἰδὼν τὸν κίνδυνόν του, ὠδήγησε τὸν λόχον του δι' ἄλλης συντομωτέρας ὁδοῦ, πρὸς προσβολὴν τῶν Σαξῶνων ὀπλιτῶν. Ἐφθασε δὲ μόλις ἐγκαίρως, διότι ὁ νεαρὸς πρίγκιψ εἶχεν ἤδη περικυκλωθῇ. Ὁ Γεώργιος μὲ τοὺς ἄνδρας του ἐποίησε τόσον λυσσώδη ἔφοδον ὥστε κατέρωθσε νὰ σώσῃ τὸν πρίγκιπα· ἐφθασαν καὶ ἄλλα Πρωσσικὰ στρατεύματα, καὶ οἱ Σάξωνες ἐξεδιώχθησαν τῶν κρημνῶν.

Πρὶν δόσῃ ὁ ἥλιος ἡ νίκη τῶν Πρῶσσων ἦτο τελεία· ἀλλ' ἦτο νίκη ἥτις τοὺς ἐκόστισε πολὺ ἀκριβὰ. Τὸ πεδίου ἐκαλύπτετο ὑπὸ τῶν φονευθέντων καὶ τραυματιῶν· ἐνταῦθα ἐχθρὸς καὶ φίλος ἐκοιμῶντο ὁμοῦ τὸν αἰώνιον ὕπνον· ἐκεῖ φίλος καὶ ἐχθρὸς συνεστέναζον ἐν τῇ ἀγωνίᾳ τῶν πόνων των. Ἀφ' οὗ ἔπαυσαν οἱ πυροβολισμοὶ καὶ ὁ θόρυβος, ὁ λόχος τοῦ Γεωργίου παρετήρησεν ὅτι ἔλειπεν ὁ γενναῖος λοχαγός των. Μετὰ λύπης ἐδήλωσαν τὴν ἀπώλειαν ταύτην εἰς τὸν Στρατάρχην, ὃν ἡ εἰδήσις ἔθλιψεν ἐν τῷ μέσῳ τῆς διὰ τὴν νίκην χαρᾶς του, διότι ὁ υἱὸς του ἐχρεώσεται τὴν ζωὴν εἰς ἐκεῖνον ὅστις ἤδη πιθανῶς ἦτο μεταξὺ τῶν νεκρῶν. Τότε ἀπεδείχθη πόσον προσφιλὴς ἦτο ὁ Γεώργιος εἰς πάντας. Οἱ ἄνδρες του ἂν καὶ κοπιασμένοι ἀπὸ τὴν μάχην ἐξῆλθον κατὰ ὁμάδας μὲ φανούς, πρὸς ἀναζήτησίν του.

Ὁ Γεώργιος ἔζη ἀλλ' ἔκειτο ἐν τινὶ κοιλῳματι τῶν βράχων, πλησίον τοῦ μέρους ὅπου ὁ νεαρὸς πρίγκιψ εἶχε προσβάλει τὸ Σαξωνικόν. πεζικόν. Ἡσθάνετο τὸ αἷμά του ἐκρέον, ψυχρὰ ρεύματα τὸν διεπέρνων, αἱ δὲ πληγαὶ του ἔκαιον. Προσευχηθεὶς δύο ἢ τρεῖς λέξεις, ἔπεσεν εἰς λήθαργον ἀναισθησίας.

Ἐκ τοῦ ληθάργου τούτου ἀφυπνίσθη διὰ τοῦ ἤχου φωνῆς γνωστῆς μὲν ἀλλ' ἀπαισίας. Ἦνοιξε τοὺς ὀφθαλμούς του — ἀκτὶς φωτὸς ἔλαμψεν εἰς τὸν τόπον ὅπου ἔκειτο καὶ ἐκ δευτέρου ἤκουσε τὴν φωνήν, ἐξ ἧς εἶχεν ἀνεγερθῇ ἐκ τῆς ναρκώσεως. Δὲν ἔβλεπε τὸν λαλοῦντα ἀλλ' ἦτο βέβαιος ὅτι οὗτος δὲν ἦτο ἄλλος ἢ ὁ Γκόττληβ. Ἦτο δὲ φανερόν ἐκ τῆς ὁμιλίας ὅτι ὁ Γκόττληβ καὶ τις σύντροφός του ἐνησχολοῦντο εἰς τὸ ἐπάρατον ἔργον τῆς ληστεύσεως τῶν ἐπὶ τοῦ πεδίου πτωμάτων.

«Στάσου σύντροφε,» τὸν ἤκουσεν ὁ Γεώργιος λέγοντα, «νὰ ἕνας καλὸς ἄνθρωπος ἐδῷ! Ὁρολόγιον — ἀξιόλογα· ἄ! καὶ πουγγὶ γεμάτον φλωριά — ὠραῖα!»

«Νὰ ἕνας ὅστις ἔχει καὶ αὐτὸς κατὰ τι» ἀπήντησεν ὁ ἄλλος, «ἀλλὰ ζῇ ἀκόμη ὁ δυστυχής.»

«Δὸς του μὴ σὲ κεφάλι καὶ ἔνοια σου, οἱ νεκροὶ δὲν μαρτυροῦν,» εἶπεν ὁ Γκόττληβ, μετ' ἀδιαφορίας.

— Ναί, ἀλλ' αὐτὸ εἶναι φόνος, καὶ προτιμῶ νὰ σοὶ ἀφήσω τὰ χρήματά του, παρὰ νὰ τὸν δολοφονήσω.»

«Ε! λοιπὸν Ἀνδρέα, στάσου ἐδῶ καὶ βγάλε τὸ πουκάμισό τοῦτου τοῦ ἀνθρώπου ἐδῶ· εἶναι κατακαὶ νουργον.»
(Ἀκολουθεῖ.)

Η ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΙΣ ΔΥΟ ΒΑΤΡΑΧΩΝ

Μῦθος ἱαπωνικός.

(Συνέχεια καὶ τέλος.)

«Βλέπεις τὸ ἔμβρυον ἐκεῖνο βατραχίδιον,» εἶπεν ὁ εἰς, «τὸ ὅποιον φαίνεται ὡς ψάρι μὲ τὴν μακρὰν οὐράν του; εἰς ὀλίγας ἡμέρας θὰ μεταμορφωθῇ εἰς βάτραχον.»

«Αὐτὸ δὲν εἶναι τόσον παράδοξον ὅσον ὁ λευκὸς λωτός. ὅστις παράγεται ἐκ τῆς θαλάσσης!»

Ὁ βάτραχος ἀκούσας ταῦτα παρεξενεύθη, ἀλλὰ πάλιν ὡς φιλόσοφος ἔκαμε τὸν ἐξῆς συλλογισμόν. «Ἐάν τὰ ψάρια μεταμορφοῦνται εἰς βατράχους, καὶ ἡ λάσπη εἰς λωτὸν, διατί καὶ οἱ βάτραχοι νὰ μὴ δύνανται νὰ μεταμορφωθοῦν εἰς ἀνθρώπους; Ἐάν ὁ ἄψυχος πηλὸς δύναιτο νὰ λάβῃ τοιαύτην μεταμόρφωσιν, διατί ἐγὼ νὰ μὴ γείνω ὡς ἓνας τῶν σοφῶν τοῦ Κιότου; Τοῦλάχιστον θὰ δοκιμάσω, καὶ ἂν ἀποτύχω δὲν χάνω τίποτε· βάτραχος ἤμην καὶ βάτραχος θὰ μείνω, ἀλλ' ἂν ἐπιτύχω, ὅποια μεταβολή!»

Ἐν τούτοις συνέβη οἱ δύο οὗτοι βάτραχοι νὰ ἀναχωρήσωσι ταυτοχρόνως ἐκ τῶν οἰκιῶν των, ἐταξίδευσον δὲ χωρὶς νὰ τοὺς συμβῇ κανὲν δυστύχημα, ἕως οὗ ἡμέραν τινα κατὰ τύχην συνηγνῆθησαν εἰς τὴν ὁδόν, πλησίον τῆς πόλεως. Χάσι μὲ το, κουρασμένοι καὶ πενησμένοι.

«Καλὴ ἡμέρα,» λέγει ὁ ἐκ τῆς Ὀζάκας βάτραχος πρὸς τὸν ἐκ Κιότου.

«Καλὴ σας ἡμέρα,» ἀποκρίνεται ὁ ἐκ Κιότου.

«Σήμερον ἔχομεν ὥραϊαν ἡμέραν», προσέθηκεν ὁ ἐξ Ὀζάκας.

«Μάλιστα, εἶνε πολλὴ ὥραϊα» ἀπεκρίθη ὁ ἄλλος.

«Καὶ πόθεν σὺν Θεῷ ἔρχεσθε;»

«Ἐγὼ εἶμαι ὁ Ἡγεμὼν Γαματάρως ἐκ τῆς Ὀζάκας, ὁ πρεσβύτερος υἱὸς τοῦ Χικί Δόνου, ἡγεμόνος τῆς λίμνης τῶν λωτῶν.

«Ἡ δὲ εὐγενία σου ποῖος εἶσαι καὶ πόθεν ἔρχεσαι;»

«Ἐγὼ, εἶπεν ὁ ἄλλος, — εἶμαι ὁ Καίτηρον Σὰν μέγας γεωκτῆμων τοῦ πηγαδίου Βούνι ἐν Κιότῳ, ἐξεκίνησα δὲ διὰ νὰ ἴδω τὸν μέγαν ὠκεανόν, ἀλλὰ νὰ σὲ εἶπω τὴν ἀλήθειαν εἶμαι κατάκοπος ἐκ τῆς ὁδοπορίας, καὶ

πολλάκις ᾔρχηθην νὰ μὴ εἶχον ξεκινήσει εἰς τοιοῦτον κινδυνῶδες καὶ μακρινὸν ταξίδιον, διότι φοβοῦμαι ὅτι δὲν θὰ δυνήθῃ νὰ πράξω ὅ,τι ἐπιθυμῶ καὶ νὰ ἐπιστρέψω σφῶς εἰς τὴν οἰκογένειάν μου.»

«Ἀλλ' ἔχεις δίκαιον ἀδελφέ μου, εἶπεν ὁ φιλόσοφος βάτραχος, ὅθεν ἐσυλλογίσθη, ὅτι θὰ ἦτο καλῆτερον καὶ διὰ τοὺς δύο μας ν' ἀναβῶμεν εἰς τὴν ὕψηλὸν τοῦτον λόφον, ἐκ τοῦ ὁποίου σὺ μὲν δύνασαι νὰ ἴδῃς τὸν μέγαν ὠκεανόν, ἐγὼ δὲ τὸ Κιότο.»

Παραδεχθέντος δ' ἐκείνου τὴν πρότασιν ταύτην ἐβῆσαν μετ' ὀλίγον ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ λόφου, ἀφ' ὅπου εἶχον λαμπρὰν θέαν τοῦ ὠκεανοῦ καὶ τῶν δύο πόλεων Ὀζάκας καὶ Κιότου.

Ἀφ' οὗ δ' ἐπὶ πολὺ ἐκύτταζαν ὅλα ταῦτα, ὁ ἐκ Κιότου βάτραχος πρῶτος ἔλυσεν τὴν σιωπὴν, εἰπὼν.

«Καθὼς βλέπω ἡ Ὀζάκα εἶναι καθὼς τὸ Κιότο, καὶ ὡς πρὸς τὸν ὠκεανόν, περὶ τοῦ ὁποίου τὰ τρελλοκόριττα ἐκεῖνα ἔλεγον τόσα πολλὰ, δὲν τὸν βλέπω τόσον μέγαν, ὅσον τὸν περιγράφουν. Τί ἀνοησία νὰ τὸν παραστήσουν ὡς κατέχοντα τὸ ἡμισυ μέρος τῆς ἐπιφανείας τῆς γῆς! Δὲν βλέπεις πῶς ἐκτείνεται μόνον ὀλίγιστα μίλια. Νὰ σοῦ εἰπῶ τὴν ἀλήθειαν, εὐρίσκω ὅτι ἔκαμον ἀνοησίαν νὰ ἀφήσω τὴν εὐτυχῇ οἰκίαν καὶ οἰκογένειάν μου διὰ νὰ ζητήσω νὰ μάθω πράγματα, τὰ ὅποια καμμίαν ὠφέλειαν δὲν δύνανται νὰ προξενήσουν εἰς τὸ γένος μου.»

«Καὶ ἐγὼ εἶπεν ὁ ἄλλος, βλέπω ὅτι ἔκαμα μεγάλην ἀνοησίαν, ἐπιθυμήσας ὄχι μόνον νὰ ξειντεῦθῃ, ἀλλὰ καὶ νὰ μεταμορφωθῇ εἰς ἄνθρωπον. Οἱ μοναχοὶ ἐκεῖνοι μὲ ἐξεμύαλίσαν μὲ τὰς φιλοσοφικάς των ἰδέας ἀλλὰ τώρα βλέπω καὶ συναισθάνομαι, ὅτι δι' ἡμᾶς τοὺς βατράχους τὰ τοιαῦτα ζητήματα εἶναι πολὺ μεγάλα, ἐπομένως δὲν μας ἐνδιαφέρουν. Ὅθεν θὰ ἐπιστρέψω καὶ ἐγὼ εἰς τὴν λίμνην μου καὶ εἰς τὴν οἰκογένειάν μου, διὰ νὰ ἐξοδεύσω τὰς ὑπολοίπους ἡμέρας τῆς ζωῆς μου καταγινόμενος εἰς τὸ ἔργον τὸ ὅποιον ἀρμόζει εἰς τὴν φύσιν τοῦ γένους μου, ἀπολαμβάνων τὴν εὐωδίαν τοῦ ὥραϊου λωτοῦ, τὸν ὅποιον ὁ Πλάστης ὅλων ἡμῶν ἔκαμε πρὸς εὐχαρίστησιν τῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν βατράχων.»

Ταῦτα εἰπόντες ἀπεχαιρέτησαν ἀλλήλους καὶ ἐπέστρεψεν ἕκαστος εἰς τὴν ἰδίαν του πόλιν καὶ οἰκογένειαν, διηγνηθέντες εἰς τὰς γυναῖκας καὶ τὰ τέκνα των τὰ ὅσα εἶδον καθ' ὁδὸν καὶ πόσον ἦσαν ἀνόητοι νὰ ριψοκινδυνεύσουν τὴν ζωὴν πρὸς ἀπόκτησιν γνώσεων, αἱ ὁποῖαι δὲν ἀνήκουν εἰς τὸν κύκλον τῶν βατράχων.